

SKRYPT – INFORMACJE O PISARZU J.R.R TOLKIEN ORAZ JEGO DZIELACH

(przygotowany w ramach Szkolnego Konkursu Wiedzy o J.R.R Tolkienie)

25 marca cały świat wspomina wybitnego autora J.R.R Tolkiena.

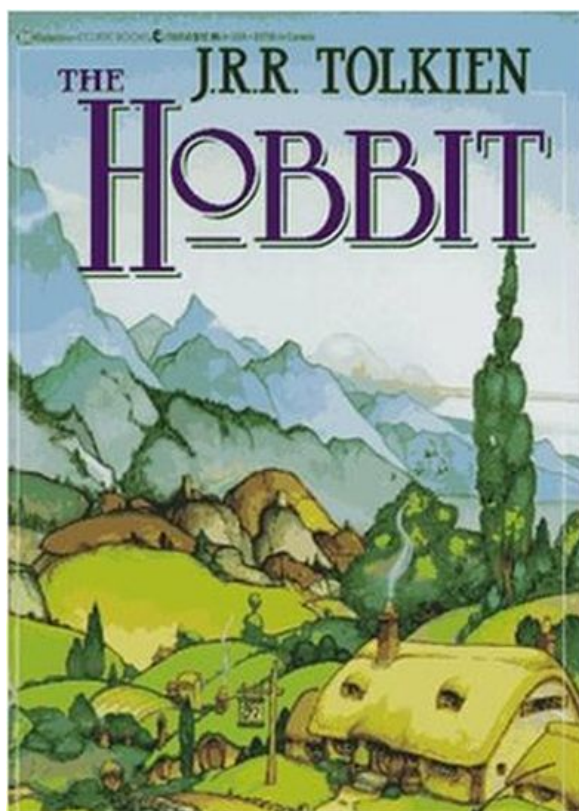
John Ronald Reul Tolkien urodzony 3 stycznia 1892 r. w Republice Południowej Afryki, zmarł 2 września 1973 r. w Wielkiej Brytanii; brytyjski pisarz i profesor filologii klasycznej i literatury staroangielskiej na Uniwersytecie Oxfordzkim.

Spopularyzował literaturę fantasy; poliglota – znał bardzo dużo języków, w tym łacinę, grekę, duński, lombardzki, hiszpański, rosyjski, esperanto, norweski, hebrajski (język polski uznał za zbyt trudny.)

Powieść „Hobbit, czyli tam i z powrotem” napisał jako pierwszą, był to prezent dla jego małych synków. Znajomi Tolkiena zachwycili się nią i namówili go, aby nie przestawał pisać....

Znajomość starych języków, podań i legend skandynawskich ludów a także zainteresowanie różnymi kulturami oraz bogata wyobraźnia bardzo pomogły pisarzowi stworzyć niepowtarzalne, oryginalne dzieła. Powieści zostały zekranizowane i stały się jeszcze bardziej popularne na całym świecie.

Tolkien miałby dziś 128 lat.

BIOGRAFIA ROZSZERZONA

John Ronald Reul Tolkien urodził się 3 stycznia 1892 roku.

Jego ojciec, Artur, pracował w jednej z filii Banku Afrykańskiego, co zapewniało skromne utrzymanie dla trzyosobowej rodziny. W 1894 roku na świat przyszedł brat Johna — Hilary. Wydawać by się mogło, że spokoju rodziny Tolkienów nie było w stanie nic zakłócić, lecz pod koniec 1895 roku Artur Tolkien nabawił się ostrego gościca stawowego i kilka miesięcy później zmarł, a jego ciało zostało pochowane na anglikańskim cmentarzu w Johna — Hilary.

Pod koniec XIX wieku wdowa z dwójką małych dzieci nie miała wielkich perspektyw na zapewnienie im przyszłości i wykształcenia. Nie widząc większych szans na życie w Afryce Południowej, Mabel, wdowa po Arturze Tolkienie, wróciła do Anglii i zamieszkała najpierw u swoich rodziców, następnie w skromnym mieszkaniu w wiosce Sarehole. Matkę Tolkiena nie stać było na to, by posłać syna do porządnej szkoły prywatnej, więc postanowiła sama zająć się jego wykształceniem. Znała się na malarstwie, grze na pianinie oraz biegle władała łaciną, francuskim i niemieckim. To ona właśnie rozpałała w młodym Johnie zamięłowanie do języków obcych. W wieku młodzieńczym sam zaczął wymyślać proste języki, w których czasami udawało mu się pisać nawet wiersze! W 1904 roku u Mabel wykryto cukrzycę i jesienią tego samego roku odeszła, osierocając dwóch synów. Chłopców przygarnęła kuzynka, a niedługo po tym fakcie John poznał Edith — swoją przyszłą żonę.

Rok 1909 nie był przychylny dla młodego entuzjasty języków obcych. Jego potajemny romans z Edith wyszedł na jaw, a krótko po tym fakcie John otrzymał list z informacją, że jego wniosek o stypendium oksfordzkie został rozpatrzony negatywnie, wniosek, o który bardzo długo się ubiegał. Rok później oficjalnie zakazano mu kontaktów z Edith, ale jakby na pocieszenie otrzymał upragnione stypendium kolegium Exeter w Oxfordzie. Latem 1913 roku zdał egzamin Honour Moderations i otrzymał drugą lokatę, a latem rozpoczął studia na anglistyce. 22 marca 1916 roku wziął ślub z Edith i razem przeprowadzili się do Great Haywood.

W czerwcu Tolkien wyruszył nad Sommę w stopniu podporucznika 11 batalionu Strzelców z Lancashire i do jesieni służył jako oficer sygnalizacyjny. Pod koniec roku zachorował na "gorączkę okopową" i podczas rekonwalescencji w Great Haywood zaczął pisać "Księgę zaginionych opowieści", która z czasem przeistoczyła się w "Silmarillion".

Jesienią 1920 roku otrzymał posadę docenta literatury angielskiej na uniwersytecie w Leeds. Cztery lata później dostał awans na profesora języka angielskiego i w tym samym czasie urodził się jego trzeci syn — Christopher Tolkien.

Posadą profesora na uniwersytecie Leeds nie cieszył się długo, ponieważ niecały rok później Oxford zaproponował mu objęcie posady profesora języka staroangielskiego. Zaczął pracę jesienią 1925 roku. W 1930 roku Tolkien przeprowadził się z rodziną do domu przy Northmoor Road 20 i mniej więcej w tym samym czasie zaczął powstawać Hobbit.

1936 roku Suzan Dagnall z wydawnictwa Allen & Unwin przeczytała niedokończony rękopis Hobbita i namówiła Tolkiena do skończenia książki. Jesienią 1937 roku książka została przyjęta do druku. Sukces był tak wielki, że przed świętami Bożego Narodzenia wyszedł dodruk. Kilka tygodni po ukazaniu się Hobbita, Stanley Ulwin namówił Tolkiena, by ten napisał kontynuację przygód Bilbo Bagginsa.

W 1945 roku Tolkien został wybrany na stanowisko profesora anglistyki w kolegium Merton w Oxfordzie. Cztery lata po tym wydarzeniu ukazał się „Rudy Dżil i jego pies”, a kilka tygodni później Tolkien skończył pisać „Władcę Pierścieni”.

Po przepychankach pomiędzy wydawnictwem Collins i Allan & Unwin, ci ostatni w 1954 roku wydali pierwsze dwa tomy – „Drużyna Pierścienia” i „Dwie Wieże”. Rok później ukazał się ostatni tom – „Powrót Króla”. W 1965 roku Wydawnictwo Ace Book ze Stanów Zjednoczonych wydało nieautoryzowaną wersję „Władcy Pierścieni”, która zdobyła wielką popularność na amerykańskich uniwersytetach. Później ukazały się kolejne książki, mniej lub bardziej związane ze światem Śródziemia („Drzewo i Liść” – 1964 i „Kowal z Podlesia Większego” – 1967). W 1972 roku Tolkien dostał order Imperium Brytyjskiego i rok później, 2 września 1973 roku zmarł w prywatnym szpitalu.

Najważniejsze dzieła pisarza:

- „Hobbit, czyli tam i z powrotem”
- „Liść, dzieło Niggle’a”
- „Rudy Dżil i jego pies”
- „Władca pierścieni drużyna pierścienia”
- „Władca pierścieni dwie wieże”
- „Władca pierścieni powrót króla”
- „Kowal z Podlesia Większego”
- „Listy Świętego Mikołaja”
- „Niedokończone opowieści”
- „Historia Śródziemia”

Ciekawostki na temat Tolkiena:

1. Trylogia, która nie powstała jako trylogia

Nie każdy o tym wie, ale „Władca Pierścieni” w zamyśle Tolkiena nie powstał jako trylogia i to nie Tolkien podzielił opowieść na trzy części. Taka konstrukcja tego dzieła jest wynikiem chęci rozłożenia kosztów. Tutaj trzeba zaznaczyć, że w tamtych czasach wydanie książki przekraczającej 1000 stron było ogromnym wydatkiem. Wydawcy postanowili więc przedstawić czytelnikom opowieść jako trzy osobne książki. Wpływ na podział na trzy części miały również poprawki wprowadzone przed wydrukowaniem powieści Tolkiena. Co ciekawe, prawdopodobnie sam autor nie miał o nich pojęcia.

2. Kolega z Narnii

Prywatnym przyjacielem Tolkiena był inny słynny po dziś dzień pisarz – C.S. Lewis, autor znanych każdemu dzieł „Opowieści z Narnii”. Dodatkową ciekawostką jest fakt, że obaj pisarze czytali swoje dzieła, wobec czego byli swoimi pierwszymi recenzentami i krytykami. Panowie pilnowali się wzajemnie, by żaden z nich nie zaprzestał pisania aktualnie tworzonej powieści, lecz dokończył i wydał dzieło.

3. Człowiek, który znał wiele języków

O tym również nie każdy wie, choć jest to jedna z najczęściej przekazywanych ciekawostek na temat Tolkiena. Brytyjski pisarz władał sprawnie trzydziestoma językami. Warto zaznaczyć, że większość z nich naprawdę znał wręcz perfekcyjnie. Wśród nich był takie języki jak rosyjski, esperanto, lombardzki, walijski czy fiński. Wielu naszych rodaków ucieszy zapewne też fakt, że Tolkien znał język polski, którego nauczanie się stanowiło dla niego poważne wyzwanie.

4. Twórca różnych języków

John Ronald Reuel Tolkien nie tylko znał 30 języków, ale również stworzył kilkanaście własnych na potrzeby swoich utworów z gatunku fantasy. Jednym z tworzonych przez niego języków jest tak zwana mowa elfów, czyli Quenya. Tolkien tworzył ten najpopularniejszy w jego życiu język od 1915 roku. Jego rozmiary uległy zwiększeniu w czasie procesu tworzenia „Władcy Pierścieni”. Trzeba też zaznaczyć, że na świecie można znaleźć miejsca, w których można się nauczyć opracowanego przez Tolkiena języka. Mowa elfów pojawia się w wielu scenach w ekranizacji nakręconej przez Petera Jacksona.

5. Strach przed pajakami

Pajaki to stworzenia, które dość często pojawiają się w powieściach Tolkiena. Zazwyczaj brytyjski autor przedstawiał je jako nienaturalnych rozmiarów monstra, które są żądne krwi i śmierci napotkanych ludzi. Tolkien cierpiał na arachnofobię. Strach przed tymi stworzeniami wziął się stąd, że małego Tolkiena podczas pobytu w Afryce ugryzł kiedyś ptasznik. Od tamtej chwili pajaki wywoływały w Tolkienie paniczny lęk.

6. Pisarz aktywny fizycznie

Choć pisarze zazwyczaj kojarzeni są z nieaktywnymi fizycznie domatorami, Tolkien lubił uprawiać różne dyscypliny sportowe. Jego ulubionym sportem było rugby, w którą pisarz grał jako zawodnik szkolnej reprezentacji. Jako członek szkolnej drużyny słynął z wyjątkowego zaangażowania w grę. W czasie pewnych rozgrywek został uderzony w twarz, jednak kontynuował grę. Po meczu stwierdzono, że Tolkien ma złamany nos.

7. Miejsce pochówku

Jeśli ktoś chciałby odwiedzić grób swojego ulubionego pisarza, musi udać się do Oxfordu. To właśnie tam pochowano Tolkiena wraz z jego małżonką. Ciekawostką tutaj stanowi jednak nie miejsce pochówku, a nagrobek tego małżeństwa. Na płycie znajdziemy wyryte dwa imiona: Beren i Luthien. Zagorzali fani talentu brytyjskiego pisarza bez cienia wątpliwości zdają sobie sprawę, że są to imiona kochanków będących bohaterami powieści „Silmarillion”, która nie zyskała tak ogromnej sławy jak „Hobbit, czyli tam i z powrotem” oraz „Władca Pierścieni”, jednak stanowi kluczowy element twórczości Tolkiena.

8. Produkcja filmowa, której autor się nie spodziewał

Tolkien zmarł w 1973 roku, więc nie doczekał zobaczenia produkcji filmowej wyreżyserowanej przez Petera Jacksona. Brytyjski pisarz uważał, że historii o Hobbitach, Aragornie i Gandalfie nigdy nie zobaczymy w kinach, bowiem przeniesienie opisanego w książce świata na ekran jest niemożliwe. Jak zdążyliśmy się przekonać na własne oczy, to, co Tolkien uważał za niemożliwe, już kilkanaście lat temu stał się realne. A samemu autorowi na pewno spodobały się obraz nakręcony przez Petera Jacksona.

Cytaty:

„Jeśli się chce coś znaleźć, trzeba po prostu szukać (...). Rzeczywiście, kto szuka, ten najczęściej coś znajduje, niestety czasem zgoła nie to, czego mu potrzeba.”

„Przygody! To znaczy: nieprzyjemności, zburzony spokój, brak wygod. Przez takie rzeczy można się spóźnić na obiad.”

„Nikt prawie nie wie, dokąd go zaprowadzi droga, póki nie stanie u celu.”

„Lepiej nie mówić, czego się chce, jeśli nie można tego otrzymać.”

„Diabeł ma nieograniczoną pomysłowość, a płęć jest jego ulubionym tematem. Równie zręcznie potrafi złapać człowieka poprzez szczodre, romantyczne czy też czułe motywy, jak też podlejsze czy bardziej zwierzęce.”